

Club100-resa till Oman och Jemen

Pyret och Anna började med ett par dagars smygsestrand på Hilton Salalah med lite sol och bad, samt liftande härs och tvärs över hela staden innan de mötte upp resten av 100-klubbsgänget som alla kommit till Oman för att åka till Jemen tillsammans. Rätt grymt att man kan bestämma tid och plats på arabiska halvön och ens pubkompisar från Sverige ramlar in en efter en på hotellet som värsta rockstjärnorna tidigt en tisdagsmorgon.

Väl där fick vi oroväckande nyheter om att Jemen i princip var bortspolat. Vi som hade varit oroliga för att krig eller kolera skulle hindra oss från att komma in i landet, men det visade sig vara regn. Vi fick se flygbilder över området, med kilometerbreda översvämningar, forsande flodfåror och mindre hav av lerblandad sörja som sköljt bort broar, vägar, hus, bilar och vadhelst annat som kommit i dess väg. Hela byar stod under vatten och vår guide var strandsatt på andra sidan dessa vattenmassor och kunde inte möta oss vid gränsen som planerat.

Med förhoppningar om att något sorts mirakel skulle ske bestämde vi oss för att stanna några dagar för att se hur det utvecklade sig – enligt vår guide ”skulle det ju ändå sjunka bort snart”. Vi fick tag på en kille – Mohammed – som uppenbarade sig i en minibuss dagen efter och tog oss på en heldagstur runtom Salalah. Vi åkte först till stadens höjdpunkter: till Sultan Qaboos moské, soqen, sultanens palats, samt kött- och fiskmarknaden – där vissa av oss vågade sig på ett hetsigt parti domino med några lokala herrar.

Vi fortsatte norrut till Ittin, en plats uppe i bergen som har små café med fantastisk utsikt – både över Salalah-slätten och havet samt över breda raviner med vattenfall. Här hade vi några nära, och kanske lite väl personliga, möten med frigående kameler (fråga Michael som fick sig en ordentlig kys) och drack gott thé i skuggan av några träd innan vi åkte vidare mot Jobs (Ayub) grav. Den låg vackert belägen i slutet av en slingrande bergsväg, på toppen av en kulle. Utsikten var häpnadsväckande, i kontrast till själva gravplatsen, som var en enkel kupolformad byggnad där både innerväggar och golv gick i en gräll grön färg, liksom själva graven, som var täckt av ett grönt- och guldfärgat sidentygstycke. Vid huvudändan satt en traditionellt klädd man och bad bland pyrande rökelse.

Därefter gick kosan först till det underbara och uppfriskande vattenfallet Wadi Darbat, med ett fall på närmare hundra meter som föll ned flera nivåer. Sedan till UNESCO-världsarvet Khor Rori (Samharam), ruinerna av en befäst stad som en gång i tiden varit centrum för frankincense handeln från 100 f.Kr. till 100 e.Kr. i dåvarande jemenitiska kungadömet Hadramout. Det är inte utan att man undrar om rökelsen som kom med en av de tre vise männen kom direkt härifrån regionen. Ganska spännande tanke 😊

Väl tillbaka fick vi reda på att vägen till norra gränsen nu var tillgänglig, och eftersom ingen av oss ville vänta flera dagar på att vi *kanske skulle kunna* möta upp med vår guide och då med vetskapen att vi inte skulle hinna åka den rutt som bestämts från början, så bestämdes det att vi skulle ge upp vår originalplan och istället försöka ta oss till norra gränsen och se vad som hände.

Vår chaffis Muhammed plockade upp oss tidigt nästa dag, och med sig hade han sin morbror Naji, som kunde prata bra engelska. De båda visade sig helt outhärliga i den kommande gränsprocessen.

På väg norrut stannade vi vid en frankincense-odling där vi fick se olibanum träden och hur man genom att skära trädet fick sav att pärla ut och hur denna sedan bildade stora hartsklumpar som plockades av när de var tillräckligt stora och torra. Man kunde stoppa småbitar i munnen och använda som tuggummi/munskölj. Ingen höjdare – kändes som att man hade borstat tänderna med en blandning av kåda och lim, som sedan lade sig som en slemmig hinna över tänderna i flera timmar. Rekommenderas ej.

Vi stannade och handlade lite extra förnödenheter i Thumraith körde sedan de sista två timmarna mot gränsen vid Al Mazyunah. På tre ställen hade vägen totalhavererat, med metertjocka cementblock bortsköljda – det visade verkligen på vilka enorma krafter som hade varit i farten. Den omanska militären hade dock hunnit köra upp nya vägar genom nu torra flodbäddar för att kringgå trasiga broar och bortspolad asfalt.

Vi passerade dussintals med uppradade lastbilar (vilket tydde på att det antagligen inte gick att köra vidare i Jemen) för att sedan sitta i bilen och vänta i nästan en timme vid den omanska gränsen innan vi fick fortsätta. Vi körde genom ett ingenmansland på flera kilometer. Halvvägs passerade vi själva gränsen, där delar av staket och murar också var bortspolade, och där den omanska militären var i full rulle att återuppbygga det som var havererat.

Nästa gränskontroll tog nästan fyra timmar, olidligt när man inte fattar något, när man inte kan påverka något eller argumentera för sin sak. Skillnaden från Oman var påtaglig. Vid den gränsen hade det inte funnits några "hang-arounds", inget skräp, inga vapen utom de militären bar. Här myllrade det av människor som gick fram och tillbaka över gränsen, satt längs husväggarna och tuggade kaat, bar dolkar vid midjan, pistolhölster vid bröstet eller automatvapen över axeln.

Naji åkte in till Shihan, första byn efter gränsen, sökte upp byhövdingen (Imamen) och övertalade honom att skriva på ett papper där han gick i god för oss. Under tiden fick vi röra oss fritt och ta foton, vilket vi gjorde för glatta livet. Vi blev välkomnade med öppna armar av både general, gränsvakter och allmänhet. De som var nyfikna kom upp och pratade. De som brydde sig mindre satt mest och log (så gott det gick), med blåsfiskliknande kinder fulla med kaat.

Efter någon timme fick vi oväntat åka över på andra sidan gränsen och helt enkelt fortsätta vänta där. Senare fick vi ännu mer oväntat åka in mot byn och äta lite, en riktigt god lunch i ett rum i alla-sitter-på-golvet-stil, med kyckling, ris, bröd och sött thé. Det var nog första gången, för mig iaf, då man fick åka in i landet och äta medan man väntade på att bli insläppt...

Vi vet inte vad det var; brevet från Imamen, de extra 70 dollarna vi fick betala, att vi gick med på att lämna passen vid gränsen eller om visumet var ok från början och de bara ville få oss att svettas, men in kom vi i alla fall, även om de bara gav oss 24 timmar.

Solen hade börjat gå ned när vi körde in i Shihan och det blev snabbt mörkt. Vi körde runt ett tag tills vi hittade ett hotell där alla fick plats, sedan gick vi och åt middag. Denna gång en sitta-på-mattan-på-marken-under-bar-himmel-utanför-restaurangen-middag. Den traditionella runda brödugnen var i full gång, gaslågorna brölade och det gräddades massor av goda, mjuka och färska tunnbröd medan vi åt, pratade och skrattade och njöt av liv och rörelse runt omkring oss.

Det var svårt att tänka sig att vi faktiskt var i Jemen. Den kontrast av leenden och gemenskap samt mat och dryck var svår att jämföra med den syn man fått av landet via media på senaste tiden.

Tyvärr fanns den sidan också, men det var ändå skönt att se att det fanns liv som någonstans i landet fortgick i någorlunda vanlig anda. Man kan väl också misstänka att det var sällan västerlänningar frekventerade stället, speciellt nu i dessa kris- och krigstider, för det var tydligt att vi skapade en del uppståndelse i byn.

Förutom väntandet, ett smärre elavbrott, en spräckt vinflaska och en påföljande alkoholfri kväll så gick vi nog alla och lade oss enade om att det hade varit en lyckad dag trots allt.

Frukosten nästa dag blev inte långrandig. I klassisk Club-100-stil ska det göras det bästa och det mesta av den tid man har, och då vi inte hade så mycket tid så sprangs det omkring och togs foton på allt och alla – på allvarliga pojkar med traditionella, utsirade dolkar och leende, hjärtliga män med k-pistar, det togs gruppbilder med människor som trängdes för att få var med på bild, och det hämtades leksaker, kläder och frukt till fattiga kvinnor som sopade gatan samt små barn som barfota och försynta följde efter oss och förundrades av vår blotta närvaro. Getter, glassbilar, regnpölar, radiomusik, brödlukt, människor, bilar, elkablar, småaffärer, leenden... så mycket intryck, så spännande!

När vi lyckats samla ihop alla igen (inte det lättaste) åkte vi för att träffa och tacka byhövdingen... Medan männen hängde med oss, pratade lite och ville vara med på foton, höll sig deras vackra, sjalklädda fruar, systrar och äldre döttrar i bakgrunden och tittade fram på oss med exotiska, kajalmålade ögon bakom låga husmurar, och ett dussintal barn sprang omkring som små yrväder som bara barn kan (och orkar) göra.

Vi delade ut en del av de kläder och det skolmaterial vi hade med oss. Barnen blev superglada men det som imponerade mest var ganska tydligt den nya fotbollen. Till vår stora lycka blev vi också inbjudna på thé hos en av familjerna. De vita husen såg halv tråkiga och grådaskiga ut på utsidan men visade sig vara väldigt fina inuti. Vardagsrummet var stort och vackert dekorerat, med långa, låga plyschsoffor längst väggarna, där man lätt kunde fått plats minst fyrtio personer om några satt på golvet. Här satt kvinnorna med korpögon och höll koll på situationen. Småtjejerna satt och flätade Annas hår, medan männen höll låda. En trevlig och minnesvärd stund.

Vi fortsatte vår resa utmed vägen och åkte så långt vi kunde. Efter några mil av öken, låga, karga berg och en enkel asfalterad väg tog den slut – vägen var återigen bortspolad men denna gång flera hundra meter av den, och ingen regering som hade möjligheten (eller ens vetskapen om) att prioritera att köra upp en ny väg.

Det var omöjligt att fortsätta men vi stannade och gick vidare en bit till fots genom den ännu fuktiga leran, för att se förödelsen den häftiga nederbörden hade skapat. Några gröna och levande buskar stod fortfarande kvar i ökenlandskapet, insvepta av döda växter, grenar och annan bråte som följt med det forsande vattnet och fastnat i buskaget. Små ödlor som överlevt skyfallet sprang snabbt och gömde sig under en gren eller sten när vi nalkades.

Två mindre beduinläger befann sig inom gångavstånd av varandra. Vi hälsade först på det ena, där några kvinnor och barn befann sig. Vi tog med en väska med kläder och skolböcker och delade ut. Minen på lillkillen som fick en grönglittrig anteckningsbok var obetalbar! Vi visades ett tält som hade blivit översvämmat av lerfloden som svept förbi. Den bruna leran låg kvar som ett täcke över mattan

och hade sjunkit in i dess mönster, så en sorts lerblommor reflekterades i ljuset som strilade in när vi öppnade skynket till tältet. Sorgligt vackert.

Vi fortsatte sedan till det andra lägret och där var det fler hemma. Här välkomnades vi av fler leende kvinnor, men till skillnad från de andra kvinnorna hade de uppseendeväckande sminkade ansikten i olika nyanser och mönster av grönt. En otroligt vacker syn! Vi tjejer blev inbjudna till ett tält där vi delade ut resten av kläderna och skolmaterialet till kvinnorna och barnen, och i utbyte blev vi sminkade i samma anda som de själva.

Vi kom alla tre halvskrattandes ut från tältet när vi insåg att det såg ut som vi fått gröna hund, men vi var rätt nöjda ändå. Vi sammanstrålade med killarna i det allmänna tältet, där de satt tillsammans med männen som hade kommit hem inte långt efter att vi anlät och alla fick lite melon att äta.

Efter en ytterst trevlig eftermiddag tackade vi för oss och åkte tillbaka till Shihan, där vi handlade lite småsaker inför resan tillbaka och åt lite innan vi begav oss till gränsen igen.

På vägen stannade vi vid ett antal bilar som låg upp-och-ned-vända vid sidan av vägen. Antagligen var det bilar som hade varit på väg till eller från gränsen när de överraskats av störtfloden. Här låg de nu, dussintals bilar, ovanpå varandra, huller om buller, upp och ned och ut och in – omslingrade och genomborrade av rötter, cementblock och annan bråte – som en bisarr, lerig bilkyrkogård.

Väl tillbaka på gränsen tog det tack och lov inte lika länge att få tillbaka våra pass och bli utsläppta som det hade att ta oss att komma in. Vi lämnade Jemen samtidigt som solen – orange och tung – sjönk ned bortom de mörka bergen vi lämnade bakom oss.

Vi kom tillbaka till hotellet rätt sent, men många dagar tidigare än planerat. Det tog inte mer än ett par timmar så hade alla utom jag bokad om sina biljetter och skulle åka vidare nästa dag – vissa hem, vissa till någon annan destination... Det var väldigt tydligt att ingen i gruppen hade en tanke på att slösa tid på en plats de redan sett och upplevt när det fanns annat spännande att se eller familj att träffa.

Så, med stora leenden och ännu större kramar sade vi god natt och adjö för denna gång.

Epilog:

Jag stannade jag kvar och fick äntligen uppfylla min dröm om att rulla med bilen i uppförsbacke vid anti-gravityplatsen, njuta av fiskebyn Mirbat, uppleva en hysterisk, fyrhjulsdriven bilfärd bland de yviga sanddynerna i the Empty Quarters. Där parkerade vi mitt ute i ingenstans, gjorde upp en lägereld, åt god mat, drack mycket thé och skrattade högt och mycket, innan vi somnade, inlindade i varma filtar under fullmåne och stjärnklar himmel. Efter frukosten på morgonen, sköt vi med gevär om vem som skulle gå och slänga soporna (FYI – det blev inte jag). Vidare tog jag bussen till Muskat och njöt av arkitektur, marknader, museum och god mat. Ganska lyckade sista dagar visade det sig!

Anna Carlehed, aspirant, 74 länder.